

ници не познаваха войниците си и войниците не познаваха тѣхъ.

При такива условия едва ли бѣ възможно да се прѣдприематъ нѣкакви сложни военни дѣйствия. Освѣнъ това, всичкитѣ пружини на руската армия се намираха въ съвършенна изправностъ, а въ турската—всичко бѣ неизправно и недовършено. Интендантската служба съвсѣмъ липсваше. Корпуснитѣ командири, занети прѣзъ всичкото врѣме съ грижата за набавяне нуждната храна за войниците си, нѣмаха врѣме да изпълняватъ другитѣ си началнически длѣжности, да обучаватъ войскитѣ си и да ги приготвяватъ за бой.

Дневната храна, освѣнъ сухаритѣ, се раздаваше неизправно и не бѣше достатѣчна. Войниците много често се храняха само съ туй, което намѣряха по нивитѣ, или въ изоставенитѣ села; транспортната служба бѣше отъ най първобитнитѣ, санитарната — несъвършенна и не добрѣ организирана. Нѣмаше нито сапѣори, нито мостови обозъ, нито пѣкъ жандармерия.

Резервъ отъ хора и коне нѣмаше прѣдвиденъ за попълнение празнинитѣ, които сраженията щѣха да причинятъ въ редоветѣ на войската. Ето защо баталионитѣ и ескадронитѣ, ослабени още отъ началото на вой-